

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové ve věci žalobce: **Ing. M. K.**, zastoupeného Mgr. Alešem Zdráhalou, advokátem, se sídlem Přerovská 33, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. KUOK 73800/2011 ze dne 30. 6. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 25. září 2013, č. j. 76 A 32/2011 - 83,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Olomouc (dále též „magistrát“) ze dne 21. 4. 2011 č. j. SMOL/2011/OARMV/PD/Tom byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl dopustit tím, že dne 5. 1. 2011 ve 14:18 hodin v Olomouci na ulici Krapkova ve směru jízdy od obce Prostějov nebyl při řízení motorového vozidla na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Podle výpovědí policistů, kteří přestupek oznámili, se měl začít připoutávat teprve poté, co spatřil policejní hlídku s dalekohledy. Za toto jednání mu magistrát uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

[2] Věc se před Nejvyšším správním soudem ocitá již podruhé. Nejprve totiž Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 13. února 2013 č. j. 76 A 32/2011-45 vyhověl žalobci a rozhodnutí žalovaného zrušil, proti tomu však podal kasační stížnost žalovaný. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. května 2013 č. j. 6 As 22/2013-27 kasační stížnosti vyhověl a rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V kasačním rozsudku zdejší soud uvedl, že odborné vyjádření znalce předložené žalobcem vzhledem k jeho formě a zejména vzhledem k podkladům, z nichž vycházelo, jako důkaz zpochybňující výpovědi

policistů nedostačuje. Dále zdejší soud dospěl k závěru, že na rozdíl od krajského soudu nemůže hodnotit údajné rozpory mezi výpověďmi policistů a fotografiemi vozidla předloženými žalobcem jako závažné. Podrobná argumentace k oběma těmto závěrům je obsažena ve výše citovaném kasačním rozsudku.

[3] Krajský soud po zrušení svého rozhodnutí pokračoval v řízení a vydal ve věci nový rozsudek ze dne 25. září 2013 č. j. 76 A 32/2011-83, kterým žalobu zamítl. Po obsáhlé citaci odůvodnění výše citovaného kasačního rozsudku zdejšího soudu č. j. 6 As 22/2013-27 krajský soud stručně uzavřel: *„Krajský soud prizmatem závazného právního názoru vysloveného v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že v souzené věci proběhlo ve správním řízení dostatečné dokazování, které nevykazuje relevantní rozpory, je postačující pro subsumpci zjištěného skutkového stavu pod právní normy, o jejichž výběru není sporu a byl správný, stejně jako jejich aplikace a výklad. Zdejší soud neshledal s ohledem na výše uvedené v souzené věci překročení mezí správního uvážení ani jeho zneužití.“* Právě tento rozsudek nyní napadá kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“).

[4] V odůvodnění své kasační stížnosti ze dne 11. listopadu 2013 stěžovatel věcně polemizuje výhradně jen s citovaným odůvodněním výše citovaného rozsudku č. j. 6 As 22/2013-27, kterým Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, jímž dal původně krajský soud stěžovateli za pravdu. Stěžovatel tedy netvrdí, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, právě naopak – následování tohoto závazného právního názoru je zjevně předmětem jeho nesouhlasu s napadeným rozsudkem. Taková kasační stížnost je ovšem nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Byť nejde o opakovanou kasační stížnost téhož účastníka řízení (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2011 č. j. 1 As 79/2009-165, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je aplikovatelný i ve vztahu k účastníkovi řízení, který dosud v řízení kasační stížnost nepodal, v případě, kdy by tento účastník brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu v předcházejícím zrušujícím rozsudku: *„Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným“* (srov. již citované usnesení č. j. 1 As 79/2009-165). Přesně taková situace nastala v tomto případě.

[5] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než podanou kasační stížnost pro nepřipustnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. odmítnout. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu